

PIOTROWIAK MICHAŁ (1894-1972)

Urodził się 27 września 1894 roku w Posadowie. Syn Szczepana z Ziemplina i Jadwigi z domu Nowak z Posadowa. Uczęszczał do szkoły elementarnej w Sarbinowie. Od 1 kwietnia 1908 roku do 1 kwietnia 1911 roku terminował w zakładzie murarskim ojca. 6 kwietnia 1911 roku złożył egzamin czeladniczy w Lesznie. Do 31 lipca 1914 roku pracował w zakładzie ojca, a następnie w Głogowie. 25 stycznia 1915 roku został wcielony do armii niemieckiej i przydzielony do 5. pułku artylerii ciężkiej w Poznaniu. Stacjonował w starych fortach przy bramie kaliskiej. Po przeszkoleniu otrzymał przydział do 6. baterii zapasowej i został przerzucony na front wschodni. Brał udział m.in. w kilkudniowych bitwach nad Bugiem i Niemnem. Od 26 lutego 1917 roku do lipca tegoż roku z 84. baterią artylerii ciężkiej brał udział w walkach na froncie litewskim. Następnie został z jednostką wycofany w rejon Tarnopola i przydzielony do 1. Dywizji Gwardii i tu uczestniczył w pięciodniowych walkach. 10 sierpnia został skierowany na front łotewski, a w maju 1918 roku na front zachodni. Tu dostał się do niewoli amerykańskiej.

3 października 1919 roku powrócił do Ziemplina i zgłosił się jako ochotnik do polskiego wojska. 16 października w randze starszego szeregowego otrzymał przydział do kompanii gospodarczej w Grodzisku. Od 1 listopada był żołnierzem 16. kompanii 4. batalionu 1. pułku rezerwowego. Skierowany został w rejon frontu zachodniego powstania wielkopolskiego, pod Międzychód. W następnych miesiącach brał udział w obsadzaniu przez oddziały polskie terenów przyznanych traktatem pokojowym. 28 kwietnia 1920 roku został mianowany kapralem i skierowany do szkoły wywiadowczej. Po jej ukończeniu 19 maja wraz z pułkiem przez Warszawę i Grodno skierowany został na front bolszewicki. W 16. kompanii 4. batalionu 1. pułku rezerwowego pełnił funkcję podoficera informacji. Szlak bojowy w wojnie polsko-bolszewickiej rozpoczął 2 czerwca 1920 roku w rejonie Małe i Duże Kłoski oraz Dziadkowo. Pod Grodnem został ranny w obie nogi i 24 lipca umieszczony w lazarecie wojskowym w Łowiczu, gdzie przebywał do 30 września 1920 roku, po czym znalazł się w kompanii ozdrowieńców w batalionie zapasowym 55. pułku piechoty.

21 kwietnia 1921 roku został awansowany do stopnia plutonowego. Do 7 grudnia 1926 roku kontynuował służbę wojskową w 5. kompanii 2. batalionu 73. pułku piechoty 23. Dywizji Górnośląskiej. 31 maja 1921 roku został skierowany na kurs sierżantów-szefów w Śremie, który ukończył 20 sierpnia tegoż roku. Rok później, 6 listopada, zawarł związek małżeński z Józefą Golińską. W 1922 roku z jednostką, w której służył, brał udział w zajęciu części Górnego Śląska przyznanej Polsce. W jednostce pełnił funkcję szefa kompanii, a następnie szefa 2. batalionu. Pełnił także stanowiska szefa kancelarii Komendy miasta Katowic i Oświęcimia. Do rezerwy przeniesiony został 7 grudnia 1926 roku.

W latach 1927-1928 pracował przy robotach budowlanych u księżnej Radziwiłł w Grójcu koło Oświęcimia, a w 1929 roku u Pazoły w Posadowie. Od 25 marca 1930 roku do 1 września 1939 roku prowadził w Ziemilinie zakład murarski. W latach trzydziestych pełnił funkcję komendanta Związku Strzeleckiego. We wrześniu 1939 roku, uciekając przed Niemcami na wschód, przez Warszawę, Łuck, Lwów dotarł do Przemyśla. We Lwowie przez sześć tygodni pracował przy oczyszczaniu miasta, a w Przemyślu, wówczas już okupowanym przez Rosjan, trzy miesiące w zakładzie miasarskim. Po przejściu przez San na tereny okupowane przez Niemców, został przez nich ujęty i umieszczony 6 maja 1940 roku w obozie w Żurawicy, gdzie przebywał do 17 czerwca tegoż roku. Zwolniony z obozu potajemnie powrócił do Ziemiłina. Poszukiwany przez gestapo, początkowo ukrywał się w powiecie rawickim i ostrowskim, a następnie zbiegł do Generalnego Gubernatorstwa, gdzie przebywał aż do lutego 1945 roku. Ukrywał się tam pod nazwiskiem Antoniego Kozery i mieszkał w Parkoszewicach w powiecie Miechów u Antoniego Smoka. Rodzina jego w czasie okupacji niemieckiej wywieziona została na roboty przymusowe do III Rzeszy, m.in. syn do zakładów zbrojeniowych w Berlinie (1942-1945), a córka do mleczarni w Düsseldorfie (1944-początek 1945).

W lutym 1945 roku powrócił do Ziemiłina. W dniach 22-23 lutego 1945 roku brał udział w walkach o Cytadelę poznańską. Od 1 czerwca 1946 roku do 31 grudnia 1949 roku prowadził usługowy zakład murarski. Od 1 września 1950 roku do 31 grudnia 1952 roku pracował najpierw na stanowisku brygadzysty, a następnie kierownika w PGR Wydawy. W 1953 roku zatrudniony był jako brygadzysta w Spółdzielni Pracy w Głogowie. Do 1956 roku pracował jako brygadzysta budowlany w spółdzielniach produkcyjnych powiatu gostyńskiego. Od 1 czerwca 1957 roku do 30 czerwca 1968 roku prowadził punkt usługowy w Ziemilinie.

Zmarł 9 lipca 1972 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Krobia.

Odznaczony był m.in. Krzyżem Walecznych, Odznaką Frontu Litewsko-Białoruskiego i odznaką 73. pułku piechoty.

Związek Kombatantów Rzeczypospolitej Polskiej i Byłych Więźniów Politycznych Koła Krobia, *Ankieta personalna*; Cech Rzemiosł Różnych w Gostyniu, *Akta cechowe*. Piotrowiak Michał, *Rękopis*; informacje córki Janiny Gubańskiej – zbiory rodzinne; R. Tomaszewski, *Wysilek militarny i materialny mieszkańców ziemi gostyńskiej w walkach o kształt granicy wschodniej II Rzeczypospolitej (1918-1920)*, Gostyń 2002, s. 193-194.